

aquí hi ha marro

# Sexe, armaris i...

Matxoman de la Mina Boja

Flamant director, si us diguéis que "Lo Floc" té lectors sexualment hetero, homo, bi i potser, fins i tot, algun de trans, em podríeu contestar —i amb raó— que la sopa d'all ja fa molts anys que va ser descoberta. Donat el tema del qual vull parlar, crec que és oportú que, a tall de presentació i per a què no hi hagi mals entesos, deixo patent des d'un bon principi que sóc, com si diguéssim —i mal m'està el dir-ho—, un pota negra de la testosterona. Ep!, compte amb els falsos mascles ibèrics de pura raça, però. Que n'hi ha que després a sota duen mitges negres de reixeta i lligacames vermelles.

Feta aquesta prèvia, estareu d'acord amb mi que hi ha sectors que tot això de la liberalització dels costums, la moral i —sobretot— el sexe [relacions prematrimonials, llei de matrimonis entre persones del mateix sexe, ampliació dels supòsits de l'avortament, etcètera] ho porten molt malament. Sense anar més lluny, la Conferència Episcopal Espanyola està més excitada

que una petarrona davant d'un esparver rondant-li la llocada. Fins i tot jo, que em tinc per *progre* i lliberal, estic un pèl *desubicat*. Que consti que no tinc res en contra dels homosexuals, ni de les lesbianes, ni dels transsexuals, ni de ningú. L'únic que passa és que sóc pare de família i no m'agradaria que els meus fills s'haguessin de veure marginats per la seva orientació sexual. Dic això perquè juraria que el meu tercer és del "ram de l'aigua". O gai, en llençatge políticament correcte. Ell nò ho ha reconegut mai, però els pares i les mares aquestes coses les sentim d'olor. No sé si em sabré fer entendre: allò que m'inquieta de debò no és que el meu fill un dia es des-tapi i ens digui que vol casar-se amb un

amic inseparable que té. El que em causa pànic és el *quadro* que se'ns presentaria per culpa d'aquesta societat intolerant en què vivim i a la qual tant contribueix l'avant-dita Conferència Episcopal. Que, mentre fas cua a la caixa del súper, tothom et miri de més a més. O que vagis a la processó i t'assenyalin amb el dit: "Mira, el pare del marica!". Em neguiteja veure com, tan lliberals i avançats que ens pensem que som, encara fem servir els termes maricon, marieta, efeminat i homosexual —entre d'altres— com a insult. Penós! L'actual Sant Pare, Benet XVI, que se suposa que és un home com Déu mana, i que deu patir passió i mort per culpa del capteniment escandalós dels clergues pedòfils, amb una paraula seva de comprensió hagués fet més per a la normalització i acceptació de l'homosexualitat que tots els dies de l'Orgull Gai junts. Però no. Ho ha deixat ben clar des de l'inici del seu pontificat: res de capellans monyes ni de monges cavallots. Per què no s'accepta la realitat d'una vegada?

El que vaig a dir ja sé que no té res a veure amb l'homosexualitat, només és per a il·lustrar el fet que de gent amb tendències sexuals "alternatives" n'hi ha hagut sempre. Mireu, de jovenet sentia a dir que a casa nostra —em refereixo a Riudoms, terra de capellans i militars de renom i, com deia Josep Pla, de "beatets"— n'hi havia que s'ho feien amb la mula, les gallines o la cabra. I per no parlar de la sodomia i l'amor lèsbic, que són més vells que cagar ajupit. A tots els retrògrads i homòfobs irredempts els diria, per si els serveix d'alguna cosa, que en la meua ja llunyana adolescència era força habitual que molts xiquets, entre guerres a pedrada neta de catalans contra castellans, misses, novenes, rosaris, viacrucis, sabatines i mesos de Maria, ens iniciéssim en les coses de la vida practicant innocents "actes impurs" amb algú o alguns del nostre mateix sexe, generalment amics o companys d'escola. No sé si m'explico. I gràcies a Déu no ens vàrem quedar cecs, ni calbs —abans d'hora—, ni ens va passar res. Si més no, d'irreparable. No sóc entès en sexologia, però jo diria que aquella mena de pràctiques homosexuals esporàdiques tenien a veure —no sabria dir en quin grau— amb la severa repressió —i segrega-

“ “On vegis un forat, clava la fava”. “Los d'Onda la claven fonda, los de Retxí fins al florí, los de Tales fins a les gales, los de Vila-real fins al final i los de Borriana per on mos dóna la gana”. “Dels pecats del piu, Déu se'n riu”. I fins hi tot: “Què importa el sexe si l'amor és pur”. ”



ció— sexual a què vàrem ser sotmesos els xiquets i les xiquetes de la postguerra. D'altra banda, les oques sempre i en tot lloc han tingut, tenen i tindran plomes. Les dites de la gent d'abans així ho certifiquen: "On vegis un forat, clava la fava". "Los d'Onda la claven fonda, los de Retxí fins al florí, los de Tales fins a les gales, los de Vila-real fins al final i los de Borriana per on mos dóna la gana". "Dels pecats del piú, Déu se'n riu". I fins hi tot: "Què importa el sexe si l'amor és pur".

En una paraula: que cadascú l'enfilí per on vulgui. En el terreny sexual, els de la meua edat estem marcats a foc per la doble

moral judeocristiana —virtut pública, vici privat— "enriquida" amb el nacionalcatolicisme —si no vols caldo, dues tasses—. Per això a molts el que els toca l'arquet no és que cadascú s'ho faci com vulgui i amb qui vulgui, sinó que exhibeixi amb tota normalitat la seva orientació i els seus gustos sexuals. Per sort, en la societat real —la que no vol reconèixer la Conferència Episcopal del senyor Rouco— corren temps de desinhibició, de despullar-se de màscares, prejudicis i convencionalismes absurds.

Un dia vaig sentir per la ràdio que, segons un estudi que havien fet, un deu per cent de la població és homosexual. On són,

doncs, els nostres i les nostres, vaig pensar? Quants riudomencs pertanyents a aquest col·lectiu coneixem o ens pensem que coneixem? Un, potser dos? Si els 600 que ens toquen per estadística un dia decidissin sortir de l'armari tots de cop, l'impacte seria una passada. I la seva força, imparable. Potser podrien plantejar-se de presentar una candidatura en unes properes municipals i tot. Llavors sí que podríem dir, com fa ma sogra el dia que no té el cap espès: "Riudoms, sexe, armaris i processos". »

## Parlar amb propietat

Parlis com parlis, sigui com sigui el teu negoci, el més important és que algú t'escolti. A "la Caixa", més de 25.000 persones t'escolten, t'entenen i treballen a prop teu per a oferir-te la millor solució pel teu negoci.

Parlem?

 "la Caixa"



ADO  
Olympic rings logo

[www.laCaixa.es](http://www.laCaixa.es)